

קידושי קטנה על ידי האב

- תלמוד בבלי מסכת קידושין דף ג עמוד ב
- בכסף. מנ"ל? ותו, הא דתנן: האב זכאי בבתו בקדושיה, בכסף, בשטר, ובביאה, **מנלן דמיקניא בכסף, וכסף דאבוה** הוא? אמר רב יהודה אמר רב, דאמר קרא: **ויצאה חנם אין כסף, אין כסף לאדון זה, אבל יש כסף לאדון אחר**, ומאן ניהו? אב. ואימא: לדידה! הכי השתא, **אביה מקבל קידושיה, דכתיב: את בתי נתתי לאיש הזה**, ואיהי שקלה כספא? ואימא: ה"מ קטנה דלית לה יד לקבל קידושין, אבל נערה דאית לה יד לקבל קידושין, תקדיש איהי נפשה ותשקול כספא! אמר קרא: **בנעוריה בית אביה, כל שבח נעורים לאביה**. ואלא הא דאמר רב הונא אמר רב: **מנין שמעשה הבת לאב? שנאמר וכי ימכור איש את בתו לאמה, מה אמה מעשה ידיה לרבה, אף בת נמי מעשה ידיה לאביה, תיפוק ליה מבנעוריה בית אביה! אלא בהפרת נדרים הוא דכתיב, ה"נ בהפרת נדרים הוא דכתיב! וכ"ת נילף מיניה, ממונא מאיסורא לא ילפינן! וכי תימא נילף מקנסא, ממונא מקנסא לא ילפינן! וכ"ת נילף מבושת ופגם, שאני בושת ופגם, דאבוה שייך בגוייהו! אלא מסתברא, דכי קא ממעט - {ד.} יציאה דכוותה קא ממעט. והא לא דמיא האי יציאה להאי יציאה, התם נפקא לה מרשות אדון לגמרי, והכא אכתי מיחסרא מסירה לחופה! בהפרת נדרים מיהא נפקא לה מרשותיה, דתנן: נערה המאורסה, אביה ובעלה מפירין נדריה. ...**
- ואיצטריך למכתב קידושיה לאביה, ואיצטריך למכתב מעשה ידיה לאביה; דאי כתב רחמנא קידושיה לאביה, הוה אמינא משום דלא טרחא בהו, אבל מעשה ידיה דקא טרחא בהו - אימא דידה הוו; ואי אשמעינן מעשה ידיה, דקא מתזנא מיניה, אבל קידושיה דמעלמא קאתי לה. אימא דידה הוו, צריכא.

- קידושין ד עמוד ב

- **ותנא מייתי לה מהכא, דתניא: כי יקח איש אשה ובעלה והיה אם לא תמצא חן בעיניו כי מצא בה וגו' - אין קיחה אלא בכסף, וכן הוא אומר: נתתי כסף השדה קח ממני. והלא דין הוא: ומה אמה העבריה שאינה נקנית בביאה - נקנית בכסף, זו שנקנית בביאה - אינו דין שתקנה בכסף! יבמה תוכיח, שנקנית בביאה ואינה נקנית בכסף. מה ליבמה שכן אין נקנית בשטר, תאמר בזו שנקנית בשטר? ת"ל: כי יקח איש. הא למה לי קרא? הא אתיא לה! אמר רב אשי: משום דאיכא למימר מעיקרא דדינא פירכא, מהיכא קא מייתית לה? מאמה העבריה, מה לאמה העבריה שכן יוצאה בכסף, תאמר בזו שאינה יוצאה בכסף? ת"ל: כי יקח איש.**
- ואיצטריך למיכתב ויצאה חנם, ואיצטריך למיכתב כי יקח איש; דאי כתב רחמנא כי יקח, הוה אמינא קידושין דיהב לה בעל - דידה הוו, כתב רחמנא ויצאה חנם; ואי כתב רחמנא ויצאה חנם, הוה אמינא היכא דיהבה (ליה) איהי לדידיה וקידשתו - הוו קידושי, כתב רחמנא כי יקח - ולא כי תקח.

רש"י מסכת קידושין דף ג עמוד ב
מנלן - הנך תרתי דמקניא בכסף כדקתני מתני' ומנלן שהאב זכאי בו כדקתני התם.

תוספות מסכת קידושין דף ג עמוד ב
ואימא לדידה - וא"ת הא ע"כ לא איצטריך קרא אלא לומר שהן לאב דהא דמקדשה בכסף גמר קיחה קיחה משדה עפרון
וי"ל דמ"מ מיתורא לא נאמר שהן של אב אם אין משמעות דקרא דלקמן במסקנא אמרי' דהני תרי קראי צריכי

- נלמד מאמה עבריה
- קידושי כסף נלמד מאמה עבריה
- וכי יקח מלמד שנתן היא ואמרה היא פסול
- דווקא קידושי קטנה נלמד מאמה עבריה
- קידושי כסף רגיל- מסלול אחד
- קידושי כסף של קטנה- מסלול שני
- נלמד מ"כי יקח"
- ומ"אין כסף" נלמד שהכסף של האב בקידושי קטנה